

ELEMENTALII

3

ȚĂSCUȚI DIN LUPȚĂ

A M I E K A U F M A N

Traducere din limba engleză
de Ioana Radu

corint junior

CAPITOLUL NOUĂ

ANDERS ERA OBOSIT ÎN DIMINEAȚA URMĂ-
toare – dar asta nu era tot, se simțea sleit de
puteri pe dinăuntru, de parcă inima îi era și ea
istovită.

Mergea în rând cu coada de la micul-dejun,
când i se alătură Lisabet. Băiatul o măsură cu coada
ochiului, în timp ce Det le turna terciul de ovăz în
boluri. Simțea că, după întâmplările din noaptea
trecută, înțelegea un pic mai bine decât înainte prin
ce trecea Lisabet. Fără să scoată un cuvânt, o luă de
mână și o conduse afară.

Ajunseră până la pista de aterizare, dar se opriră
la câțiva pași de margine, cu gândul încă la căzătura
de ieri a lui Sakarias. Se așezară și începură să
înfulece, iar Lisabet îl iscodi cu privirea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Voiam să vorbim, îi răspunse el. De fapt, mai degrabă voiam să te ascult.

— Pe mine?

Anders dădu din cap, iar ea luă o lingură sănătoasă de ovăz, suflând ca să se răcească și înghițind înainte să înceapă să vorbească.

— Ai pățit ceva, Anders? Pari cam întors pe dos.

Băiatul se codi un pic, dar Lisabet fusese atât de tristă în ultimul timp, iar el ar fi vrut să-i arate din toată inima că lui îi pasă de grijile ei. Dacă voia ca fata să i le împărtășească, poate că ar fi trebuit să facă el primul pas, ca să-i arate câtă încredere avea în ea.

Îi povesti ce spusese Drifa, și nu doar despre artefacte. Îi mai spusese că mama lui nu mai era, și-i povesti despre golul pe care îl simțea.

— Iar tu probabil că te-ai simțit așa încă de la Bătălia de la Holbard, adăugă în șoaptă. Mama ta a dispărut, cred că ți-e foarte greu.

Lisabet oftă.

— Da, e greu, recunosc eu. Și mai e și complicat. Da, sunt îngrijorată și mi-e teamă pentru ea, dar sunt și furioasă când mă gândesc la ceea ce sunt destul de sigură că a făcut.

— N-avem de unde să știm dacă Sigrid a făcut ceva, încercă el să zică, dar teoria suna atât de slab, chiar și pentru el.

— Nu *știm*, recunosc Lisabet, dar eu cred că ea a pus intenționat focurile alea false în Holbard.

Anders simți un gol în stomac.

— Dar, când eram la Drekhelm, am găsit harta aia pe care era marcat locul de unde pornise focul, îi reaminti el.

— Știu, fu ea de acord, și la momentul acela și eu i-am suspectat pe dragoni c-au pus focul. Dar acum, când știm că erau false, pur și simplu nu se mai leagă. Până la urmă, cred că dragonii investigau sursa focului, pentru că știau prea bine că *nu* ei fuseseră făptașii. Îți poți imagina Adunarea Dragonilor căzând de acord asupra unui plan atât de complex precum fabricarea unui foc fals, când ei știu prea bine cum să facă foc adevărat? Anders, ei pierd zile întregi dezbătând ce să fie la micul-dejun.

— Știu, încuviință băiatul. Doar că... nu îmi dau seama de ce ar face ea una ca asta.

— Eu știu, răspunse oftând Lisabet. Adică, mi-ai povestit ce ți-a spus primarul ieri, și să știi că avea dreptate. Practic, ea își dorește să conducă

Holbardul – ar vrea să stăpânească tot Vallenul dacă ar putea. Ți mai aduci aminte când ne-am furișat amândoi la ea în birou? Tu încercai să afli mai multe despre Potirul lui Fylkir, și-am ajuns să ne încuiem înăuntru?

— Îmi amintesc, zise el, și zâmbiră amândoi, chiar dacă momentul era unul serios și trist.

Se ascunsese fiecare în spatele câte unei canapele, situate una în fața celeilalte, iar prietenia lor a început cu adevărat când dăduseră cu ochii unul de celălalt.

— Păi, ea și Ennar stăteau de vorbă atunci, spuse Lisabet, și mama zicea că oamenii nu pot fi lăsați să ia decizii singuri și că doar noi putem face ce trebuie ca să îi protejăm. Cred că știm amândoi acum ce credea ea că trebuie făcut. Trebuia să-i sperie destul de tare, încât să o lase să rămână la conducere, și până la urmă cred că și-ar fi *dorit* chiar și o luptă, dacă era convinsă că o poate câștiga. Mi-aș fi dorit să fie altfel, și mi-e dor de ea, și nu știu dacă e în siguranță acolo unde o fi. Dar trebuie să fac și ce cred *eu* că e corect. Iar asta înseamnă că trebuie să găsec o cale de a-i face pe lupi, dragoni și oameni să se asculte reciproc. Cumva.

Urmă o pauză lungă, după care fata schiță un zâmbet stingher, care era autentic, chiar abia perceptibil.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat, spuse ea blând. Câteodată doar de asta am nevoie.

După micul-dejun, Anders, Rayna, Lisabet, Ellukka, Mikkel și Theo se strânseseră în jurul hărții Drifei. Ei șase folosiseră împreună harta ca să găsească piesele din Sceptrul Soarelui.

— Exact ca odinioară, spuse Rayna netezind harta pe lespezi și înțepându-și degetul. Deja am rezolvat patru ghicitori. Cred că ne descurcăm și cu astea două.

Scurse cu grijă o picătură de sânge pe roza vânturilor.

— Vrem să găsim Oglinda lui Hekla, rosti ea clar.

Chiar și ca simplu obiect, harta era ceva deosebit, făcută dintr-o pânză brăzdată de fire argintii, pe care Drifa reușise cumva să le forjeze chiar în urzeala materialului. Fiecare artefact era făcut de lupi și de dragoni – lupii le proiectau, creând combinația potrivită de rune ca să le dea un scop, iar dragonii le forjau în focul lor scăldat în esență. Drifa fusese dragon fierar, iar Felix și Hayn, proiectanți. Pentru prima oară, Anders se întrebă dacă tatăl

lui proiectase cumva runele incrustate pe firele de argint, atât de mici că nici nu se vedeau.

Și cum o privea așa, sistemul complicat de noduri de pe marginea hărții începu să se încolăcească, preschimbându-se și rearanjându-se până când în locul țesăturii apărură litere.

Unul câte unul, albaștri, trei năsturei.

Soarele se vede doar pe cel mai mic dintre ei.

Privește spre sud-vest și vei zări

Un singur copac ce-l păzește, să știi.

Șase capete se aplecară peste hartă și o studiară în liniște.

— Mă întreb dacă se referă la sud-vestul întregului Vallen, sau dacă trebuie să identificăm zona în care e ascuns, și apoi să ne ghidăm după sud-vestul *acelei* zone, cugetă Theo.

— E vorba despre Vallen, spuse Lisabet încrezătoare, arătând spre partea din stânga jos a hărții. Uite acolo, Lacurile Brengun!

Anders se uită cu atenție la locul spre care arătase Lisabet. Era un râu care curgea de la nord la sud, formând o salbă de trei lacuri pe cursul lui, și apoi

se îngusta din nou. În centrul fiecăruia dintre cele trei lacuri era o insulă și arătau fără îndoială exact ca trei nasturi pe o cămașă, unul deasupra celuilalt.

— Cel de deasupra pare cel mai mic, zise Rayna, deși câteodată harta nu e atât de precisă. Mă întreb oare ce înseamnă „se vede soarele prin el”.

— Păi, spuse Anders, hai să aflăm! Nu e atât de departe.

Mikkel dădu din cap.

— Mergeți voi, spuse el tachineându-i un pic. Theo și cu mine suntem obișnuiți să avem grijă de toate cele.

Anders îi zâmbi, aducându-și aminte eforturile fantastice ale celor doi de a păcăli Adunarea Dragonilor să creadă că amicii lor sunt încă undeva prin Drekhelm.

— Puteți să mâncați și cina noastră dacă întârziem, le spuse el.

Împachetară ceva de-ale gurii, găsiră hamurile fetelor și își luară zborul de pe pista de aterizare spre sud-vest, lăsându-și prietenii în urmă.

Odată ce scăpară de ceața din jurul Sălașului Norilor, ziua se dovedi a fi una senină și însorită, deși atât de sus, în văzduh, frigul era năprasnic.

Lăsară în urmă munții Icespire, trecură de râul Efrivain, care vuia dedesubt, tânăr și plin de viață, țâșnind de la izvorul din munți.

O luară pe la nord de satul Micul Dalven, și imediat după aceea în fața lor apăru un nou râu, ce izvora de sus, din dealuri.

Apa înspumată se ițea la început doar pe ici, pe colo, reflectând din când în când strălucirea soarelui, ca o nălucă ascunsă printre stânci. Însă prinse forță rapid, iar când Rayna își lăsă aripile în jos, ca Anders să poată vedea mai bine pământul, acesta zări râul șerpuiind în aval spre sud, spre mare, ca un șuvoi care-și croia drum prin iarba verde, tocmai până în portul Baernor.

Exact așa cum le indicase harta, râul se umfla de trei ori, formând câte un lac, și fiecare dintre ele avea propria insulă. Cele de jos erau pline de copaci, dar cea din aval, care era și cea mai mică, era acoperită doar de iarbă, străjuită de un singur copac, care crescuse mai semeț decât cea mai înaltă clădire din Holbard, întinzându-și coroana fericit spre soare.

Anders măsură umbrele celor două insule mai mari. Era clar. Asta era singura dintre ele care permitea ca soarele să o atingă.

Rayna și Ellukka fură desigur de acord, pentru că, după un scurt și intens schimb de priviri, cele două fete intrară în picaj, aterizând una lângă cealaltă pe cea mai mică dintre cele trei insule. Anders alunecă de pe umărul surorii sale și o eliberă din ham, ca să se poată transforma fără să se prindă în el.

— Țsta e locul, spuse ea de îndată ce luă formă de om.

— Iar acesta este copacul, încuviință Anders. Este singurul paznic de pe insulă. Mai întâi hai să scormonim pe lângă rădăcini, poate Drifa a îngropat oglinda acolo.

Se dovedi că artefactul era îngropat la doar treizeci de centimetri sub pământ, înfășurat într-o pânză impermeabilă, ce ținea murdăria la distanță. Drifa avusese dreptate – armele fuseseră mai greu de găsit decât artefactele menite pentru pace.

Lisabet ridică cu grijă obiectul din groapă, dădu pânza la o parte și scoase la iveală o oglinjoară mică, de mărimea unei farfurii pentru cină, incrustată pe margini cu un model complicat de rune. Unele păreau cam tocite, iar oglinda însăși era banală, dar se aplecară oricum toți patru peste ea, cu ochii zgâțiți la propriile reflexii neclare.

— Mă întreb ce anume face, zise Anders ridicând capul încă o dată. Cred că...

Dar îi fugi gândul, căci știa deja răspunsul la întrebare. Adunați în jurul oglinzii, îl priveau acum cu ochii holbați de mirare, trei alte versiuni ale lui.

— Toți arătați ca mine, spuse una dintre ele cu vocea lui.

— Nu, arătați toți ca *mine*, insistă o alta.

— Voi sigur... ah! spuse a treia.

— Eu sunt Anders, încercă băiatul, și mă văd în trei exemplare.

— Eu sunt Rayna, spuse unul dintre ceilalți Andersi, și îți spun că sunt trei de Rayna chiar aici.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Anders, și voi două vedeți câte trei de Ellukka și alte trei Lisabet.

Amândouă dădură din cap în semn că da.

— E perfect! exclamă Anders plin de entuziasm. O să se uite cu toții în oglindă și o să se vadă pe ei înșiși. În cine au mai mare încredere, dacă nu în propria persoană? Care dintre ei crede că există cineva mai deștept decât ei înșiși?

Efectul oglinzii pieri cu un pocnet ușor, și dintr-odată îi avea din nou în față pe prietenii săi.

— N-a durat prea mult, zise Lisabet, ridicând din sprâncene.

— Să sperăm că fix asta e ce trebuie reparat la ea, spuse Anders. Poate dragonii fierari de care ne-a spus Drifa – Tilda și Kaleb – ne pot ajuta. A zis că și Hayn ar putea.

— Sau poate că Toiagul lui Reya face și el ceva, sugerează Lisabet. Mi-aș dori să știu la ce folosește.

— Eu sper doar să fie dintr-o singură bucată, spuse Ellukka, și nu din patru cum a fost Sceptrul Soarelui.

— Nu există decât o singură cale să aflăm, adăugă Rayna, dar hai să ne mâncăm sandviciurile cât cercetăm iar harta.

Înfășurarea oglinzii și-o puseră deoparte, apoi întinseră din nou harta.

De data aceasta, Anders fu cel care se înțepă în deget, lăsând să i se prelingă o picătură de sânge pe roza vânturilor și rostind cu grijă cuvintele.

— Am vrea să găsim Toiagul lui Reya.

Rayna îi bandajă degetul cu o bucată de material, vreme în care nodurile de pe marginea pânzei se rearanjară din nou, prezentându-le următoarea ghicitoare.

*Când ziua-i pe sfârșite, cel mai bine-ar fi
Să găsești un loc în care să te poți odihni.
Acasă la Dragoni mă simt cel mai bine
Acolo sângele toiagul mi-l ține.*

— Poftim? zise Rayna clipind spre hartă.

— Păi, prin „sângele“ se referă la noi, îi răspunse Anders. Se referă la rudele ei, descendenții ei.

— Și când zice Acasă la Dragoni, vrea să spună Drekhelm, zise Ellukka. Asta înseamnă Drekhelm în vallenita veche.

Anders simți un gol în stomac.

— Și cum ar trebui să intrăm noi în Drekhelm? întrebă el. Locul ăla e absolut împânzit de dragoni, și probabil că de acum sunt toți convinși că suntem dușmanii lor, din moment ce nu am dat pe acolo ca să sărbătorim ce s-a întâmplat în Holbard și să ne oferim să repetăm figura pe oriunde ar vrea ei.

Dar Lisabet clătina din cap, dezaprobată.

— Nu cred că trebuie să mergem la Drekhelm, spuse ea.

— Dar asta e ceea ce..., începu Ellukka, dar se opri când Lisabet clătina din nou din cap.

— Drifa a scris asta înainte de marea bătălie, zise ea, iar, înainte de marea bătălie, dragonii nu locuiau la Drekhelm.

— Ah, da, ai dreptate! spuse Ellukka încet. S-au mutat la Drekhelm pentru că lupii descoperiseră unde se afla Vechiul Drekhelm.

— Exact! aprobă Lisabet. Așa că, atunci când Drifa a scris despre Drekhelm în ghicitoarea asta, s-a referit la ceea ce știm noi sub numele de Vechiul Drekhelm.

Anders cugetă o clipă la asta.

— Deci trebuie să mergem la Vechiul Drekhelm și să ne dăm seama unde obișnuia să doarmă? Acolo ar trebui să fie toiagul? O fi la fel de mare ca Noul Drekhelm?

Ellukka încuviință:

— S-ar putea să fie chiar un pic mai mare, zise ea.

Anders scrâșni din dinți, iar Rayna mușcă cu patimă din sandvici.

— Măcar nu e plin de dragoni, îndrăzni Lisabet.

— Încă ne-a rămas un pic din ziua asta, zise Ellukka. Ar fi mai bine să pornim.

CAPITOLUL ZECE

LE LUĂ APROAPE TOT RESTUL ZILEI CA SĂ ajungă la Vechiul Drekhelm. Zburară spre nord-est, ținând aproape de granița cu Sălașul Norilor, o luară pe deasupra satului Marele Rikkel și peste vârful Trecătoarei lui Lene, ce lega sătucul de Portul Archer, situat în jos pe coastă, iar apoi o cotiră spre est.

Când ajunseră acolo, Anders realizează cât de obosită era Rayna, care făcea din ce în ce mai mult efort să bată din aripi, iar capul îi atârna greoi. Dar îl ridică de îndată ce Vechiul Drekhelm apărură la orizont.

Sus, printre cele mai înalte dintre piscurile sale stâncoase, Munții Icespire căscau o gură uriașă. Ellukka zbură spre ea cu încredere – mai fusese pe aici înainte, deși trecuse ceva timp –, iar Rayna o urmă în spate.

Aterizară în semiîntunericul unei peșteri enorme, prin care sufla un vânt rece. Dădură jos încă o dată hamurile fetelor, împingându-le în cotloanele de la intrarea în peșteră, în caz că se întetea vântul, și se transformară.

— Aici erau odată uși largi, spuse Ellukka, arătând spre deschizătura de la gura peșterii. Țsta era Holul cel Mare, aidoma celui de la Noul Drekhlem, dar au demontat ușile și le-au luat cu ei.

— Probabil că nu e genul de lucru pe care ai vrea să-l faci de la zero, dacă deja îl ai, constată Rayna.

Cele mai îndepărtate cotloane ale peșterii erau cufundate complet în întuneric, dar Anders văzu că era mult mai mare decât Holul cel Mare de la Noul Drekhelm. O clipă și-l imaginează scaldat în lumină, înțesat de oameni și dragoni, participând chiar la un dans, așa cum văzuseră în noaptea echinocțiului. Apoi deodată locul era din nou pustiu, lucru care-i dădu fiori pe șira spinării.

— Locul ăsta e imens, continuă Rayna. Cum am putea noi să găsim camera în care dormea Drifa?

— Păi, măcar există lămpi, spuse Ellukka, îndreptându-se către intrare, ca să ia patru dintre ele din colecția care rămăsese atârnată acolo de ceva timp.

Sunt prăfuite, dar se pare că încă funcționează, deci nu trebuie să bâjbâim prin întuneric. Ah! spuse ea, privind în sus îngrijorată. A mai fost cineva pe aici. Sunt urme de pași.

— Tu ai fost o dată aici, cu colegii de la Finskól, îi aminti Rayna. Poate a mai fost cineva în vizită între timp?

— Noi am venit aici cu multă vreme în urmă, încuviință Ellukka, însă dragonii tocmai ce au purtat o bătălie împotriva lupilor, așa că elevii de la Finskól nu au ce să caute aici în excursie cu școala. Acum au cu toții alte treburi mai importante pe cap. În plus, știm că majoritatea dintre ei sunt la Sălașul Norilor. Urmele astea par recente.

— Să sperăm că e vorba de cineva care era doar curios, spuse Anders.

— Sau de cineva care tocmai și-a amintit săptămâna asta că a uitat ceva aici când s-au mutat acum zeci de ani, răspunse Rayna, pe un ton care se voia vesel, dar suna un pic neliniștit.

— Cred că știi unde sunt dormitoarele, zise Ellukka, dar sunt foarte multe și nu știu cum am putea recunoaște camera Drifei.

— Nu ne rămâne decât să le vedem, spuse Lisabet. Du-ne acolo!

Ținând lămpile în sus, copiii o urmară pe Ellukka pe holul părăsit. Pașii răsunau cu ecou în lipsa unor covoare care să atenueze zgomotul.

La Noul Drekhelm, ar fi fost întâmpinați de artefacte lămpi, care s-ar fi aprins la fiecare pas și s-ar fi stins încet în urma lor, dând ambianței o strălucire gălbuie și prietenoasă. Aici părea însă că întunericul îi cuprinde din toate direcțiile.

Ellukka ezită de câteva ori, dar, câteva minute mai târziu, gesticula triumfătoare.

— De pe coridorul ăsta încep dormitoarele, spuse ea. Ce-ar fi să mă duc eu cu Lisabet în capătul celălalt, iar voi puteți începe căutarea din partea asta? Țipăm dacă vedem ceva sau dacă bănuim c-am găsit camera în care dormea Drifa. O să ne auzim.

— Cu cât ne apucăm mai repede, cu atât va dura mai puțin, zise Lisabet. Sau, în cazul în care nu merge bine, atunci cu atât mai repede ne vom da seama că avem nevoie de un plan nou. Hai să mergem!

Ea și Ellukka ridicară lămpile și porniră în jos pe coridor, dispărând după un colț, lăsându-i singuri pe gemeni.

— Să ne apucăm de treabă! spuse Rayna, vârându-și capul în primul dormitor.

Anders încercă dormitorul de vizavi, luminând cu lampa ca să arunce un ochi înăuntru. În zid era săpat un cadru de pat, dar, cu excepția lui, nu mai era absolut nimic acolo. Cercetă repede pereții, dar nu mai era nimic încastrat, niciun semn că dormise cineva vreodată acolo, cu atât mai puțin Drifa.

Avansă către sala de baie, dar era la fel de pustie și lipsită de indicii. *Poate camera Drifei nu o să fie așa de goală, se gândi el. Nu era aici să-și strângă lucrurile când dragonii părăsiseră Drekhelmul. Ea era deja... dispărută. Poate că se afla deja acolo unde e și acum.*

Încercă fără noroc în camera următoare, și în cea de după, și în cea de după ea. Pe măsură ce el și Rayna avansau spre cotitură, Anders începu să-și dea seama că misiunea lor ar putea fi una extrem de lungă, și poate n-ar fi rău să aducă niște ajutoare de la Sălașul Norilor, în speranța că mai multe perechi de ochi ar putea să cerceteze mai rapid camerele.

Părăsi încăperea în care se afla și se pregătea să o ia după colț, către următoarea ușă. Dar, până să apuce, altcineva veni hotărât din direcția aia.

Era Leif, șeful Adunării Dragonilor și directorul de la Finskól.

Preț de o clipă, fostul lui profesor rămase cu gura căscată de mirare, dând cu ochii de el. Apoi, fără să scoată vreo vorbă, Drekleidul ridică mâna lui masivă și-l împinse pe Anders în camera în care Rayna era ocupată cu căutarea.

Aceasta se întoarse, deschise gura să întrebe ce se întâmplă, iar Anders îi făcu semne disperate să tacă din gură, în timp ce el se chinuia grăbit să coboare pavăza lămpii, ca să facă lumina mai mică. Fata închise gura la loc, micșoră și ea lumina lămpii, apoi i se alătură cu avânt, ca să tragă împreună cu ochiul prin crăpătura dintre balamalele ușii și peretele de care era prinsă.

Leif era în continuare acolo și întoarse capul ca să vorbească cu cineva. Pe moment, acesta îi aduse aminte lui Anders de Hayn. Nu pentru că *semăna* cu Hayn – unchiul lui avea pielea cafenie, în vreme ce Leif avea tenul alb și palid, deși obrajii îi erau arși de soare și plini de pistrui. Hayn avea părul negru, scurt și cârlionțat, în vreme ce părul și barba lui Leif erau roșcat-deschise. Însă ambii bărbați aveau aceleași riduri în jurul ochilor zâmbitori

și amândoi dădeau impresia că, deși erau masivi, erau blânzi. În plus, amândoi îi oferiseră protecție la un moment dat. Cu amândoi se simțea în siguranță, chiar dacă unul dintre ei tocmai îl împinsese într-o cameră întunecoasă.

Apoi Anders văzu cu cine stătea de vorbă Leif. De după colț veneau Valerius, tatăl Ellukkăi, uriaș și blond, urmat de Torsten, căruia Anders îi spunea în secret Barbă Deasă. După ei veneau două femei pe care Anders le știa din Adunarea Dragonilor, deși nu le cunoștea numele, iar ultimii erau Mylestom și Saphira, cei mai tineri membri ai Adunării Dragonilor. Mylestom mergea pe lângă ea, iar aceasta își propulsa scaunul cu roțile.

Văzând alaiul trecând, Rayna îl strânse pe Anders tare de mână, ca și cum încerca să-și rețină toate întrebările pe care le avea și toate lucrurile pe care voia să le spună.

— Cred că putem să plecăm, spunea Leif. Nu mai e nimic de făcut aici azi.

— Dacă nu găsim nimic folositor aici, atunci ar trebui să mergem mai departe cu ce avem, zise Torsten. Nu va fi niciodată un moment mai bun decât ăsta.

— Are dreptate, spuse Valerius pe un ton grav. Lupii nu pot sta la nesfârșit în tabăra aia a lor. Vor rămâne fără mâncare.

— Oamenii vor capitula, adăugă una dintre femei. Ce altceva pot face?

— Se prea poate, spuse Saphira din spatele lor, dar mai sunt și alte căi.

Anders își ținu respirația, sperând cu toată ființa lui că nici Lisabet și nici Ellukka nu vor da peste ceva destul de interesant încât să-i strige să vină după ele. El și sora lui stinseră complet lămpile și se furișară în urma dragonilor, care o luaseră pe Holul cel Mare și abandonat. Gemenii se ascunseră în ungherele umbrite de la intrarea în peșteră, iar dragonii începură să se transforme unul câte unul.

După ce Valerius, Torsten și celelalte două femei plecară, Saphira își îndreptă scaunul spre mijlocul holului și începu să-l împingă către margine. Mylestom venea după ea.

Exact atunci Leif rosti cu voce tare:

— Cred că voi doi ar trebui să mai așteptați încă un pic aici, spuse el.

Cei doi se întoarseră mirați, iar Leif vorbi din nou.